

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. София , 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание
на тринадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател:	Иво Димитров
Членове:	Величка Борилова Зорница Гладилова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20211001000199 по описа за 2021 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.28 и сл. ГПК е образувано по жалба на Сдружение „Музикаутор“, ЕИК 831005050, чрез адв.В.Б. насочена против Решение № 260024/13.11.2020 г., постановено по т.д. № 59/2019 г. по описа на ОС Кюстендил, с което са отхвърлени предявените при условието на обективно съединяване искове с правно основание чл.95г, във вр. с чл.95, ал.1 и чл.95в, ал.1 ЗАПСП и чл.95б, ал.1, т.6, във вр. с чл.95в, ал.1 ЗАПСП от въззивника против „ТМА 2011“ЕООД, ЕИК 201541313 за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди /пропуснати ползи/, поради нарушаване на правата на автори, членове на сродни дружества за колективно управление на права, представлявани на територията на РБългария от сдружение „Музикаутор“, поради публично използване на музикални произведения и свързаните с тях литературни произведения без надлежно отстъпени права, по 500 лв. за музиката и 500 лв. за текста за 10 изпълнения, посредством озвучаване на запис на 17.08.2018 г. в пицария „Napoli“ подробно посочени песни.

Във въззивната жалба се правят оплаквания за постановяване на атакуваното решение при съществени нарушения на съдопроизводствените правила – едностранчива е превратна преценка на приобщените по делото доказателства, довели и до неправилно приложение на материалния закон – ЗАПСП, както и до необоснованост.

Поддържа се, че първоинстанционният съд е обсъждал едностранчиво приобщените по делото доказателства, не е изложил съображения защо не кредитира показанията на свидетеля П., а безкритично са кредитирани показанията на свидетеля П..

От друга страна установеното от свидетелските показания не било интерпретирано правилно от ОС Кюстендил при установяване на релевантните по делото факти, вкл. се поддържа, че именно те /в частност на свидетеля П./ били доказателственото средство по

делото, а не посоченото от мобилното приложение Шазам. Последното било само едно помощно средство, за да насочи свидетеля към точните видеоклипове и записи, като идентифицирането било направено лично от него, сравнявайки чутото в заведението със записите на музикалните произведения, находящи се в интернет.

По подробно изложени доводи в горната насока е поискана отмяна на първоинстанционното решение и по съществото на спора уважаване на предявените искове.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна е оспорила доводите в нея и е поддържала правилност на обжалваното решение.

След запознаване с данните по първоинстанционно дело решаващия състав съобрази следното:

ОС Кюстендил е бил сезиран с предявени при условието на обективно съединяване искове с правно основание чл.95а, във вр. с чл.95 ЗАПСП и чл.95б, ал.1, т.6 от с.з. от СНЦ „Музикаутор“ против „ТМА 2011“ЕООД, ЕИК 201541313.

Поддържано е в исковата молба, че ищецът е сдружение, регистрирано по Закона за юридическите лица с нестопанска цел и като организация за колективно управление на авторски права (ОКУП) по Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП), по смисъла на чл. 406 от ЗАПСП /ДВ. бр.14 от 20.02.2015г./, съответно чл. 94б, във вр. с § 24. (1) от Преходните и заключителни разпоредби на ЗАПСП /ДВ. бр.28 от 29.03.2018 г./.

Твърдяно е, че в заведение, стопанисвано от ответното дружество – пицария „Наполи“, намираща се в гр.Кюстендил, бул.“България“ № 22, на 17.08.2018 г. е осъществено използване на общо десет музикални произведения и свързани с тях литературни произведения, изпълнени публично, посредством озвучаване на запис – подробно индивидуализирани.

Авторите на тези музикални произведения, включващи музика и текст, били членове на организации за колективно управление на авторски права, които ищецът на основание чл. 94с от ЗАПСП, представлява на територията на Република България и отстъпва правата им за използване на музика на техните произведения на тази територия, за което били налице данни в поддържания публичен регистър на контролния спрямо ищеца държавен орган – Министерство на културата.

Поддържано е, че с цел използването на музикални произведения с уредени авторски права, ищецът сключвал договори с различни категории ползватели, на които давал разрешение от името на своите членове, в т.ч. и питейни заведения, заведенията за хранене, търговски обекти и всякакви публични места, където се използват произведения за озвучаването им, без значение дали това озвучаване се извършва посредством изпълнения „на живо“ или техен звукозапис, за което ползвателите следвало да имат сключени писмени договори по чл. 58 от ЗАПСП за предварително отстъпени авторски права със съответните правноносителите директно или чрез организацията за колективно управление, която управлява съответната категория права в държавата, в която се осъществява използването.

Твърди се, че отстъпването на авторски права следва да се извършва въз основа на договори, а възнаграждение се дължи както за всеки вид използване, така и за всяко поредно използване.

Ответното дружество нямало отстъпени права да използва процесните произведения, но ползвало същите за озвучаване на своя обект. С това си действие нарушило нормата на чл.18, ал. 2, т. 3, пр. 2 ЗАПСП.

Поискано е от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца заплати сумата от общо 10 000 лв., като обезщетение за претърпени вреди, под формата на пропуснати ползи, поради нарушаване на правата на авторите - членове на

сродните дружества за колективно управление на права, представлявани на територията на Република България от ищцовото сдружение върху всеки един от самостоятелните обекти по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗАПСП, включен във всяка песен, а именно: по 500 лв. за музиката и по 500 лв. за текста.

В отговора по исковата молба ответникът е оспорил предявените иски, на първо място като недопустими, а алтернативно – като неоснователни.

Поддържал е по отношение на първото си оспорване, че ищецът не е надлежно процесуално легитимиран да предявява чужди права пред съд, предвид че не бил надлежно упълномощен от авторите на процесните произведения да стори това. Възразил е, че авторите и изпълнителите, за които се претендира обезщетения, вероятно не знаят въобще за съществуването на ищцовото дружество.

Отделно от горното е оспорил изложените от ищеца фактически и правни твърдения в исковата молба, с изключение на твърдението, че няма сключен договор и не е платил каквото и да е възнаграждение на посочените в исковата молба автори и изпълнители за възпроизвеждане на музикалните произведения в стопаниствания от ответното дружество търговския обект, представляващ пицария „Наполи“ в гр.Кюстендил.

Поддържа от своя страна, че на 17.08.2019 г. в посочения търговския обект не са възпроизвеждани публично посочените в исковата молба музикални произведения и оспорва начинът на установяване авторите и изпълнителите на произведенията от страна на посочения свидетел и достоверността на използваните методи.

Оспорва предявеният иск по чл.95 ЗАПСП по размер с твърдения, че същият не е съобразен с посочените от закона критерии.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение и прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени иски.

По последните страни по делото са надлежно легитимирани по предявените процесни иски за защита авторските права и правото на обезщетение във връзка с твърдяното осъществяване на публично използване/излъчване на процесните музикални произведения без знанието и съгласието на техните автори, с оглед заявените твърдения от ищеца, от една страна.

От друга - няма спор и се установява от доказателствата по делото, че сдружението въззивник е регистрирано като организация по смисъла на чл. 40б, ал. 1 ЗАПСП /ред. от ДВ бр. 14/20.02.2015 г./, респ. - чл. 94б ЗАПСП вр. § 24, ал. 1 ПЗР на ЗАПСП /ред. от ДВ бр. 28/29.03.2018 г./ и е вписано като организация за колективно управление на права в регистъра на Министерството на културата под № 1/13.01.1994 г. и пререгистрирано със заповед на Министъра на културата съобразно удостоверение за регистрация № 62-00-0152/27.10.2011 г. и удостоверение № У-62/05.09.2014 г.

Ето защо и предвид твърденията в исковата молба следва да се заключи, че активната процесуална легитимация на СНЦ "Музикаутор", в качеството му на процесуален субституент на носителите на защитимите авторски права, произтича от нормите на специалния закон - чл.40, ал.1 ЗАПСП /отм./, според която въззивникът е организация за колективно управление на права /ОКУП/ по смисъла на цитирания текст и по арг. от чл.40, ал.10 от с.з. / в редакцията му от ДВ бр.21/2014 г./ може от свое име да предприема всякакви юридически действия за защитата на поверените му за управление права, вкл. да предявява

искове по чл. 94, чл. 94 а и чл. 95 от закона.

Нещо повече – специалният закон е уредил нарочна оборима презумпция в полза на ОКУП, които, по арг. от чл. 95в, ал. 2, изр. второ ЗАПСП, не трябва да установяват индивидуални права на управление, съответно за защита на техните членове, оповестени в списъка по чл. 94у, ал. 1, т. 10, и на сродните чуждестранни организации за колективно управление на права, вписани в регистъра по чл. 94г, ал. 3, т. 7. В тези случаи разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от Гражданския процесуален кодекс не се прилага.

Извършената служебна справка от решаващия състав на електронната страница на сдружението въззивник и на Министерство на културата установи, че посочените в исковата молба чуждестранни дружества, за които се твърди, че авторите и изпълнителите на процесните десет песни са техни членове, са обявени като негови съконтрахенти, оторизирали единствено „Музикаутор“ да защитава интересите на техните членове в България и да събира и разпределя възнагражденията им.

Предвид че въззиваемата страна не е въвела твърдения, нито е ангажирала доказателства за оборване на законоустановената презумпция по чл. 95в, ал. 2, изр. 2 ЗАПСП следва, че въззивното дружество е надлежно процесуално и материално легитимирано да управлява и съответно да търси защита, вкл. по исков ред на авторските права, които са възникнали в полза на членовете на сродни чуждестранни организации за колективно управление.

По основателността на предявените искове.

Правилно първоинстанционният съд е указал с доклада си по делото, че в тежест на ищеца-въззивник е да установи при условието на пълно и главно доказване релевантните факти относно нарушение от страна на ответника на авторското право, чиято защита се търси, настъпването на вреди от извършването на това нарушение и размерът на обезщетението.

За установяването им ищецът-въззивник е ангажирал гласни доказателства, чрез показанията на един свидетел – Ч. П., както и съдебно-техническа експертиза, изпълнима от вещо лице, държавен експерт в Дирекция „Авторско право и сродните му права“ към Министерство на културата.

В показанията си, даден в откритото с.з. от 04.02.2020 г. свидетелят Ч. П. е заявил, че извършва сътруднически услуги в СНЦ „Музикаутор“ на граждански договор, като тези услуги се състоят в посещаване на търговски обекти – хотели, заведения, магазини и т.н., с цел установяване на това дали звучи музика в тези обекти и съответно кореспонденция и информация на управителите на обектите затова, че според ЗАПСП ако в обектите звучи такава музика трябва да имат уредени права.

Същият е бил конкретен по отношение датата на посещението му в търговския обект – пицария „Наполи“, находяща се в гр.Кюстендил, както и при описанието на този обект. Заявил е още, че в последния е звучала музика от тонколони, разположени в ъглите на заведението, от музикален телевизионен канал VH1. Тонколоните били вътре в заведението и се чувало отвън, т.к. било лято и било отворено. Свидателят идентифицирал 10 музикални произведения, като е потвърдил, че това са посочените в исковата молба след като първоинстанционният съд му е позволил да направи справка с исковата молба. Заявил е още, че е разпознал същите, т.к. телевизорът, от който звучала музиката, се намирал непосредствено пред него и се изписвала информация за песните, която след това сравнил и с приложението Shazam, както и в YouTube и изпращал по своята електронна поща до „Музикаутор“ в уверение на това, че е посетил съответния обект и че в същия звучат тези музикални произведения. Въз основа на тази информация „Музикаутор“ изготвял съответните уведомителни писма до управителите на търговските обекти.

Установеното от показанията на свидетеля П. относно местоположението, външния

вид, интериора, вкл. наличието на телевизионни приемници и тонколони за озвучаване на търговския обект пицария „Наполи“ в гр.Кюстендил, както и относно това дали на 17.08.2018 г. в същия обект е звучала музика, са в категорично противоречие с установеното от показанията на свидетеля П. – приятел на собственика на пицария „Наполи“ и чест нейн посетител. Същият е заявил, че през лятото в посоченото заведение вътре остават само големи дивани без маси, защото е задушно и няма желаещи да седят там, а масите ес изнасят навън. Вътре имало разположени два телевизора - по-голям и по-малък, като нямало тонколони. Пицарията не се озвучавала нито през летния, нито през зимния сезон, защото се намирала в сграда /стара кооперация/, в която отгоре има апартаменти. Вън нямало разположен телевизор. В съседство на пицарията имало разположени други заведения, с вътрешна и външна част, които имат изнесени телевизори – там се събирали и да гледат мачове.

При констатираните противоречия в показанията на свидетелите относно установяване на релевантния за предмета на производството факт - нарушение от страна на въззиваемия на авторските права, чиято защита се търси, решаващият състав приема, че не следва да кредитира показанията на свидетеля П..

Същият е признал факта, че се намира в особени отношения с ищеца-въззивник – негов сътрудник по граждански договор, чийто услуги се състоят именно в посещение на търговски обекти и извършване на проверки относно нарушаване на авторски права, защитавани от сдружението.

Така описаните отношения между този свидетел и „СНЦ“Музикаутор“ предполага заинтересованост от негова страна от изхода на спора, предвид че е пряко свързан и се определя именно от предоставяните услуги от П. в полза на въззивника, от една страна.

От друга страна – ищецът-въззивник не е ангажирал нито едно друго доказателство в подкрепа на твърденията за си извършено нарушение от страна на ответното дружество на защитавани авторски права – не се твърди, нито е поискано приобщаване на евентуално съставяни констативни актове за извършените проверки и за резултатите от тях, респ. – издадени във връзка с тях от правоимащия орган - Министерство на културата, административни актове за нарушения, не се твърди да съществуват, нито е поискано приобщаването като писмени доказателства на обективирани на съответен носител електронни съобщения от електронната поща на свидетеля П. към „Музикаутор“ /според свидетеля той е изпратил такива/.

Ето защо решаващият състав приема, че ищецът-въззивник не установи в хода на процеса при условието на пълно и главно доказване фактът на извършени нарушения от страна на въззиваемия на авторски права, поради което и предявените искове подлежат на отхвърляне, като неоснователни.

За пълнота и във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба следва да се допълни, че изслушаната от първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза, която не се е оспорила от страните и съдът кредитира е докладвала, че авторите на изброените в исковата молба музикални произведения, като музика и текст, са идентични с посочените в същата молба. Докладвала е и че чуждестранните организации за колективно управление на права, в които членуват авторите на тези произведения, имат актуални двустранни договори за взаимно представителство с „Музикаутор“, както и предоставени права същото сдружение да представлява членовете на тези чуждестранни организации на територията на РБългария, като договаря с местни ползватели предоставянето на права за публично изпълнение на произведенията им.

Фактите относно авторството на посочените в исковата молба десет броя песни, както и относно това коя организация представлява и защитава авторските права по отношение на същите обаче не се били спорни по делото.

Според е бил фактът, дали на конкретната дата стопанинството от ответното

дружество заведение е било озвучавано от музикални произведения на автори, чийто права се представляват и защитават в страната от въззивното сдружение, като именно този факт последното не установи в хода на производството при условието на пълно и главно доказване.

Отделно от изложеното следва да се добави, че за да изготви заключението си вещото лице е ползвало бази данни, различни от приложението Shazam, за което само предполага, че има възможност да разграничава оригинал от кавърверсия. Вещото лице обаче не е отговорило категорично вкл. въз основа на собствения си опит, дали това приложение е достатъчно надеждно като метод за идентифициране на музикалните произведения, нито е дало по-конкретна и обективна информация за самото приложение, с оглед преценка неговата достоверност при установяване на относимите към предмета на настоящето производство факти.

По изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция и на ОС Кюстендил, обжалваното решение следва да се потвърди.

Съобразно изхода от спора и по правилото на чл.78, ал.3 ГПК в тежест на въззивника следва да се поставят сторените от въззиваемата страна по делото разноси за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител в размер на 300 лв., съобразно приложения списък по чл.80 ГПК и доказателствата за извършването им към него.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260024/13.11.2020 г., постановено по т.д. № 59/2019 г. по описа на ОС Кюстендил.

ОСЪЖДА СНЦ „Музикаутор, ЕИК 831005050, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.„Будапеща“ № 17, ет.4, представлявано от изп.директор И. Д. да заплати на „ТМА 2011“ЕООД, ЕИК 201541313, със седалище и адрес на управление гр.Кюстендил, ул.Патриарх Евтимий“ № 1а, представлявано от управителя Т. А. сумата от 300 лв. разноси за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител по въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____